

сърдце имамъ азъ и туй сърдце е човѣшко. Какъвъ чортъ; ты нѣмашъ нищо тамъ вътрѣ! Азъ ма е страхъ отъ тебе; ты си каджрентъ да смръкнешъ цѣль свѣтъ и да видишь всичкийтъ свѣтъ мършавъ, безъ да ти ся развали сърдце-то. Блазѣ ти на душѣтъ.

— Отъ кога си станѣлъ философъ, байно Гырджикъ? — Отъ тогазъ отъ когато съмъ ся родилъ. Ами ты отъ кога си сдобылъ тѣзи чернѣтъ душѣ? — Отъ тогазъ отъ когато съмъ позналъ свѣтътъ! — Ты си само псе! — Львъ съмъ! Жеденъ съмъ за мсть и за кръвъ! — Мене ма е страхъ отъ тебе. — Азъ съмъ роденъ за да развалямъ свѣтъ! — Ще ся развалишь и ты единъ день. Тежко и горко на онѣзи които ще живѣятъ съсъ тебе.

— Тѣжко имъ

Гырджикътъ потръпнѣ на тѣзи ужасны думы, но не показа нищо. Само подумѣ въ себе си; «Добрѣ! Да ся махне тойзи звѣрь. Да иде по врага. Далечно отъ тука.»

— Какво мыслишь, байно Гырджикъ? — Мыслѣ дѣ можъ да намѣришь Маламъ, отговори Гырджикътъ съсъ сполученъ приструвкѣ. — Е, хайде иди часъ напредъ и виждѣ. Азъ ще пратѣтъ тутакси да повыкамъ единъ докторъ. — Ама какво да ти кажѣ я, щѣше ми ся да съмъ самъ азъ при дѣтето. — Какво да правишь? — Да му пристойѣ. Послѣ мыслѣ какъ министрътъ на полиціѣтъ лежи на едно лоше състояніе вътрѣ въ кафенето на Стравопсата. — Наистинѣ! И кой го занесе тамъ? — Азъ! — И по какъвъ нуждѣ? — Направи ми едно добро и поискахъ да му го заплатѣ. Можахъ да го оставѣ да го убѣятъ; но не ми сдържа душата. — И какво добро ти е направилъ? — Азъ знамъ. — Не чини ли да го научѣ и азъ. — Нека остане. — Гледамъ че имашъ прѣатели и министритѣ на полиціѣтъ, рече Трипави язвително за да подразни Гырджика и да го направи да говори.